

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005263 18 Кж 17
Бања Лука, 25.7.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог М.В., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са ставом 1. тачка 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката М.С. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005263 16 К 2 од 05.12.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 25.7.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М.В., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005263 16 К 2 од 05.12.2017. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005263 16 К 2 од 05.12.2017. године, оглашен је кривим оптужени М.В., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са ставом 1. тачка 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју је, на основу члана 44. став 1. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 27.6.2016. до 03.7.2017. године. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени С. и Г.М., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат М.С. из Б., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или укине и одреди одржавања претреса.

Аргументима из образложења жалбе, није указано на који од облика битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. У суштини, тим аргументима, оспорава се правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, са тврдњом да је та пресуда заснована на исказима посредних свједока, чије исказе жалба дефинише као непровјерене, посредне и паушалне, слиједом чега је, по приједлогу из жалбе, било мјеста примјени принципа *in dubio pro reo*, и доношењу ослобађајуће пресуде. У дијелу жалбеног основа одлуке о кривичној санкцији, наглашавају се утврђене олакшавајуће околности, са тврдњом да је, у конкретном предмету, било услова за примјену одредби о ублажавању казне, али и за изрицање условне осуде, у ком правцу је, један од алтернативно постављених приједлога из жалбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби, по оцјени овог суда, су потпуна и правилна. Заснована су на доказима изведеним на главном претресу, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, те оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Таквим приступом у оцјени доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда, правилан закључак да је оптужени М.Б., на начин описан у изреци побијане пресуде, заједно са В.З. (за исто кривично дјело оглашен кривим и осуђен правоснажном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005263 16 К од 29.6.2017. године), С.К. (у међувремену преминуо) и још једним НН лицем, починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са ставом 1. тачка 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС.

Са посебном пажњом су, у побијаној пресуди, у оцјени вјеродостојности, цијењени искази свједока Р.К., Б.П. и М.П., који су међусобно сагласни, и детаљно исказали да им је С.К., као саизвршилац у конкретном кривичном дјелу описаном у изреци првостепене пресуде (а који се након извршења дјела утопио у покушају да преплива ријеку Д. и пријеђе на територију РС), испричао да су он (С.), оптужени В.З. и М.Б., извршили крађу на штету С. и Г.М., критичног дана у селу Г., општина Б., те им изнио појединости у вези са начином извршења дјела, као и чињенице шта су том приликом пронашли у кући и присвојили, наводећи износе новца, у количини и валути (еври и конвертибилне марке) и златни накит, те колико је новца добио покојни С., а колико му је, по договору, још требао дати В.З.. Осим тога, из исказа свједока Р.К. (брата С.К.), произилази да је његов покојни брат С., његовој супрузи Б.П., дао златни брош, описујући његов облик и симбол (у облику гране), који је он 26.11.2015. године, добровољно предао у ЦЈБ Б., а који златни брош је, препознала оштећена С.М., као накит који је припадао њој и отуђен, критичне прилике (заједно са осталим златним накитом и новцем), из њихове породичне куће. Све ове чињенице је потврдила и свједок Б.П., снаха С.К., а супруга Р.К.. Дио златног накита, који

потиче од извршења предметног кривичног дјела из куће оштећених, свједок М.П. је дана 27.11.2015. године добровољно предала (женски златни прстен са плавим каменом поред којег се налази десет бијелих каменчића), а који прстен је добила од С.К., са којим је била у емотивној вези, а на препознавању у ЦЈБ Б. 16.12.2015. године, тај прстен је препознала оштећена С.М., као накит који је припадао њој и отуђен, критичне прилике из њихове породичне куће.

Надаље, побијана пресуда је правилно оцијенила исказ свједока Д.С., који је сагласан у истрази и на главном претресу, у тврдњи да је критичног дана, након што су у њену кућу дошли З., Ћ., М. и четврто лице, а ради се о В.З. (раније име З.А.), С.К. (звани Ц. и Ћ.) и оптуженом М.В. (звани М., предала три качкета (описујући карактеристике истих, у облику, боји и апликацијама), те потврдила накнадни сусрет са оптуженим М.В. и С.К. и разговор у вези са дјелом, те упутама које је од њих добила након доласка полиције њеној кући.

Правилно је побијана пресуда цијенила и исказ свједока М.С., који је са пуно детаља у којима, хронолошки (прије и после извршења дјела), износи све битне околности у вези са извршењем дјела, потврђујући да му је оптужени М.Б. испричао да су он, В.З., С.К. и још једно лице (не одређујући његов идентитет) одрадили кућу Г.М., појашњавајући начин на који су у кућу ушли (да се аларм није активирао, да су се маскирали качкетима које је дала његова супруга), те чињенице шта су том приликом пронашли и присвојили (новац и златни накит).

Правилно је цијењен и исказ свједока В.Н., који потврђује да му је С.К. испричао све о извршењу предметног дјела (спомињући и дио присвојеног златног накита-брош) и идентитету извршилаца, и изведен правилан закључак да су искази свих наведених свједока међусобно сагласни у свим појединостима у вези са начином извршења дјела и идентитетом извршилаца.

Када се искази ових свједока доведу у везу са материјалним доказима, на начин како то чини побијана пресуда, а посебно са записником о увиђају, у погледу локације оштећена дијела куће оштећених, који је сагласна опису начина уласка у кућу оштећених (свједок Р.К), потврде о добровољној предаји предмета-златног накита и препознавања истих предмета од стране оштећене С.М.), онда нема сумње у правилност оцјене исказа свједока Р.К., Б.П., М.П., Д. и М.С., те В.Н., као вјеродостојних и тиме правилност закључка из побијане пресуде, да је оптужени М.Б., починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са ставом 1. тачка 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, на начин описан у изреци побијане пресуде.

Ради тога су без основа жалбени приговори, којима се оспорава вјеродостојност исказа наведених свједока оптужбе и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Надаље, правилном оцјеном исказа свједока одбране, Е.Д., С.Ш., Н.И. и А.Г., првостепени суд изводи правилан закључак и о томе даје ваљане разлоге у побијаној пресуди (страна 10. пасус 2), да ти искази нису међусобно сагласни у погледу времена боравка оптуженог, критичног дана, у угоститељском објекту С. у Б., а што је од значаја у односу на вријеме извршења дјела, нити се ти

свједоци, приликом унакрсног испитивања, сјећају догађаја везаних за неке друге временске околности и датуме.

Исказе ових свједока одбране, првостепени суд је правилно оцијенио и то у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, дакле, појединачно и у међусобној повезаности са другим доказима, првенствено исказима свједока оптужбе Д. и М.С., Р.К., М.П. и В.Н., који су међусобно сагласни у свим битним, и мање битним чињеницама, а у потпуности потврђени материјалним доказима. У тој оцјени дати су ваљани и аргументовани разлози у образложењу побијане пресуде, за неприхватање исказа свједока Е.Д., С.Ш., Н.И. и А.Г., као вјеродостојних.

Ради тога су без основа аргументи из жалбе, којима се, у оспоравању правилности чињеничне основе побијане пресуде, гради тврдња о алибију оптуженог и његовом боравку у угоститељском објекту С. у Б., у вријеме извршења дјела.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, те да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са ставом 1. тачка 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, налазећи да је првостепени суд, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

У тој оцјени околности, правилан значај је дат утврђеним олакшавајућим околностима и то породичне прилике, животна доб и улога оптуженог у извршењу дјела, са аспекта његовог доприноса (чувао стражу), као мањег значаја и неосуђиваност, те отежавајућим околностима, које се односе на став оптуженог према дјелу (ради избјегавања кривичног поступка се скривао у С., М., Њ.).

Све те околности су детаљно образложене у побијаној пресуди и такво образложење овај суд прихвата, као ваљано, налазећи да је казна затвора у трајању од 4 (четири) године, у сразмјери са тежином кривичног дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог, и представља нужну и потребну мјеру казне, којом ће се остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327 ЗКП РС,
одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић